

צרוך מכתבים מלונדון

עיני רגע ממושך ומבלי לומר מילה, נטלה את די ומשכה אותי אחריה למעלה. לפנות בוקר התעוררתי, כששמעתי את פריס לוחשת בצערי, "עמוס... עמוס... אתה רואה? היא עדיין חושבת עליך, היא עדיין זוכרת אותך."

מומש שלי,

לונדון ולפני יומיים אכלו יחד במסעדה סידית, מחר הם דוסעים ישר לדיוריק. מה דשמע בבית? תדסי להע- ביר לי מכתב עם אחד הגיילות של אל-על. מה שלום דעמי? קדיתי לה! שעוד גדול ופטישי. אה, כד! ראיתי שמלת מקסי יוצאת מד הכלל מצבע סגול, אבל היא בשום אופן לא הסכימה להוריד אותה. אולי בטוח שהיא הייתה מוצאת חן בעדייך. השמלה, זאת אומרת. וזה הכל בידתיים. דשיקות ולהתראות ב- קרוב. שלך. דד בד-אמוק.

מזג האוויר מהרד. כבר שבוע ימים ש- ארי מצודד דורא. לא מצליח להיפטר מה- דלת. בלונדון הוד תועפות על קלידאקס. לוקח כדורים, טיפות- אף ואדי עדיד מצודד. איד לי חום אבל אדי בקושי דושם. ה- אגלים בלונדון רגילים למזג- האוויר הדבוי הזה, אבל בשבר- לי זה דורא. שפוט דורא. קדיתי לך מכנסים גידס דהורים ודיירות לגילגול סיגר- יות. ראיתי בתיאטרוד את "ה- דערים שבחבורה" ודי הדתי. אסי זייד והארורה דמצאים ב-

לאורי דן,

שוה סיפור. ראייתי אותה שעתיים. רציתי לכתוב עליה מאמר, אבל היא זה במשך כל הזמן.

אתה צודק בהחלט. מאד מעניינת. צילצל- תי לה ביום הראשון בלונדון, וקבענו פגי- שה. יפה מאוד ומעניינת מאוד. בהחלט

ליוכבד צ.

היית מבינה בדיוק למה שאני מתכוון. מה לא הייתי נותן כדי לשבת איתך עכשיו באיזה פאב קטן, ולשתות בחברתך (ורק בחברתך!). בירה אנגלית מצויינת. אנא, כתבי לי.

שלום יוקה. העצים הערומים בגנים של לונדון מזכירים לי אותך. יש משהו בערפל הלונדוני שמחזיר אותי אלייך. אולי זה צבע עינייך? חבל שאת לא נמצאת כאן עכשיו. את

לזרובלה פ.

היית מבינה בדיוק למה שאני מתכוון. מה לא הייתי נותן כדי לשבת איתך עכשיו באיזה פאב קטן, ולשתות בחברתך (ורק בחברתך!). בירה אנגלית מצויינת. אנא, כתבי לי.

שלום זרובה. העצים הערומים בגנים של לונדון מזכירים לי אותך. יש משהו בערפל הלונדוני שמחזיר אותי אלייך. אולי זה צבע עינייך? חבל שאת לא נמצאת כאן עכשיו. את

לפקיד שומה 2,

דיים כאלה שמתקפלים מתחת למיורון? גם את החולצות, התחתונים, הגרביים ו- הגופיות כבר קניתי. ואל תדאג. זה עולה כולל הזול. אני יכול להרשות לעצמי לה- ביא כמה מתנות לידה, אחרי כל מה ש- אתה עשיתי בשבילי. אני זוכר חסדים.

קניתי לי שני סוודרים מספר 38 ב"מרקס אנד ספנסר". חיתולים שמעבירים רטיבות עוד לא מצאתי, אבל משהו נתן לי כתר- בת של חנות גדולה ומחר אנסה שם. גם מכנסי קורדרוי שחורים מצאתי בש- בילך, אבל סדיני גיילון ירוקים אין בכל לונדון. אולי אשתך מעוניינת בסדינים ורר-

לחברת "ארוס",

למנהל החברה לשיוק תכשירי-עזר מי- ניים, שלום רב, ה"ויברטור" שקניתי אצלכם ב-24.12.70 (מספר מנוע: 27439679. מיספר הבורד: 32/5961432) לצורך נסיעה לחוף-לארץ, אי- נו ממלא את תפקידו כשורה. הבטחתם לי אחריות מלאה לשישה חוד- שים, והנה כבר שבוע הראשון התחיל ה- "ויברטור" להשמיע זימוזים משונים, ה- מזכירים רעש של מכונת-גילוח חשמלית, ולאחרונה הוא התחיל להשתעל. אני לא מתמצא באלקטרוניקה עדינה, אבל יכול להיות שהמצעים שלו נרטבו, או אולי

הייתי בפרס שבוע אחרי שעזבת, אבל בכל מקום מצאתי סימנים של רוחך הנכאה. ב"קופול" הראו לי את השולחן שלידו ישבת עזוב, וכשהזכרתי את שמך ב"סלקט" הניעו המלצרים את ראשם בצער. אמרו לי שסבלת כאן, שהתאכזבת מפריס, שלא הכרת את העיר בה בילית את מיטב שנות נעוריך. אל תכחשי. קראתי את רישומת ה- נהי ששלחת מפריס. פריס, אגב, התאכזבה קצת ממך. דיברתי איתה ערב שלם עליך, ולא הצלחתי לי- שכנע אותה שבעצם לא השתנית, שנסארת נחמד כמו שתמיד היית, אבל זה לא עזר. עמוס, היא אמרה, הוא כבר לא העמוס שהיה פעם. משהו קרה לו, ואולי זה סתם עניין של גיל. פעם, כשהוא היה צעיר, הוא אהב אותי על כל החולשות והמיגרעות שלי. הוא חזר אחרי על גדות הסיינה, עם כיכר לחם ובק- בוק יין. הוא הסתפק במועט וכל חיך פעוטי, כל לטיפה רכה, היו מעבירים בו התרגשות. אני לא יודעת מה קרה לו בזמן האח-

אנגליה שרוייה במצור של עובדי-הדואר, ולפחות בשעת כתיבת דברים אלה לא ברור מתי יחזרו שרותי הדואר לתיקנם. עשרות אלפי טונות של מכתבים תקועים במחסנים, ואיש אינו יודע מתי, ואם בכלל, יגיעו מכתבים אלה לתועודתם.

בינתיים צעו, בלונדון לפחות, עשרות חברות-דואר פרטיות המתחייבות, תמורת תשלום גבוה למדי, להעביר מכתבים לתועודתם. מובן שזה אינו פותר את בעיית משלוחי הדואר לחוף-לארץ, אף כי ימצאו ודאי אנשים בעלי יוזמה, אשר יהיו מוכנים, תמורת כרטיס-טיסה, להביא מכתב מלונדון לכל מקום בעולם.

ישראל אחד חכם אסף השבוע כמה עשרות מכתבים של ישראלים, ושלה אותם הביתה בחבילה באמצעות אל-על. בבית מדביקים הוריו בולים ישראלים על גבי המכתבים, ותוך שבוע-שבועיים יגיעו המכתבים לתועודתם, הודות לשרותיו ה- יעילים של דואר ישראל.

מאחר ואני נמצא במצב שבו נמצאים שאר הישראלים באנגליה, ומאחר ובארץ כוססים כמה אנשים צפוניים בצפייה לקבל ממני מכתב - החלטתי לנצל הפעם את המדור שלי לצורך התכתבות פרטית.

אני מבקש את סליחת הקוראים על ניצול המדור לצרכים פרטיים, אבל באמת אין לי ברירה אחרת. הייתי מאד רוצה לקוות שקוראי הקבועים של המדור יימנעו הפעם מלהציץ בו, ושרק האנשים להם מיועדים המכתבים הפרטיים שלי יקראו אותם.

כל המציץ במכתבים לא-ילו - יתייבש לו. זה באמת לא יפה.

ליוסי קפוסי שלום,

רק עכשיו אני מתפנה לענות על המכתב היפה שלך. אני מבקש סליחה על האחזרה, ומבטיח שיותר זה כבר לא יקרה.

מצטער מאוד שלא הייתי ביום ההולדת שלך. קשה להאמין שכבר מלאו לך שבע. הלא רק לפי- ני שנה היית בן שש!

קיבלת הרבה מתנות? גם אני אביא לך מתנה מלונ- דון. מצאתי כאן קופסת סר- דינים ריקה, ואם אתה מר- כיב לה ארבעה גלגלים ו- קושר לה חוט שפוטג - זה ממש כמו ג'יפ. רוצה את הקופסה?

ועכשיו בעניין השאלה שלך. אתה רוצה לדעת איך עושים מסתיק? או תעט ש- זה לא כל כך פשוט. בררתי את השאלה בכמה מקומות המתמחים ב- יצור מסתיק, ומסתבר שזה תהליך ארוך ומסובך מאוד. אנסה לתאר לך אותו כאן בקצרה:

לפני הורחה להרים ושוכבים יוצאים

בשקט-בשקט בין השיחים, בלי להזיז אצ- בע. רצוי מאוד להסוות את הבגדים בעלים וענפים יבשים, כדי שלא ירגישו בך.

בערך כחצי שעה לפני זריחת השמש, מתעורר המסתיק משנתו, ו- יוצא לשתות מים במעיין. ברגע שהוא מתקרב למעיין ומתחיל לשתות מים - יר- רים בו סמוך לראש.

כשהמסתיק נופל, קושרים את רגליו האחוריות לעץ, ואת הקדמיות לג'יפ, ומת- חילים לנסוע במהלך ראשון לאט-לאט. ככה מתחילים את המסתיק עד כמה שרק אפי- שרי, ואחר כך פורסים אותו לפרוסות דקות-דקות, וכל פרוסה חותכים לרצועות ש- חות. את הרצועות האלה מייבשים בשמש או בתנור, מפזרים עליהן אבקת-סוכר, עוטפים בנייר שעוה, ו- זהו זה: המסתיק מוכן.

אם יש לך עוד שאלות - אל תתבייש לשאול. שלום, קפוסי.

קינן עטרת ראשי הנבוב,

רון. הוא חזר אלי אהר, והתחיל להפש אותי במסעדות היקרות, בדיסקוטקים ה- רועשים, בבתי-מלון מפוארים, והוא עוד טוען שאני השתנית. הכל הרגיו אותו: השרות, המחירים, ההשפעה האמריקאית, ה- גיוון.

חיקיתי לו במקומות המיפגש הישנים ש- לנו, אבל הוא לא בא. הוא חיפש אותי ב- מונית, במקום לחזר אחרי ברגל. ראיתי או- תו חולף על פני רוטן, זועף ועייף.

זו באמת לא אשמתי. לא אני השתנית, כי אם הוא. אני תמיד אהיה פריס של ה- צעירים המאוהבים בי.

חבל לי עליי. הוא היה פעם מאהב נהדר. זה מה שפריס אמרה עליך, עמוס. דיבר- נו עליך ארוכות. ישבנו על ספסל בכיכר פירסטנברג, ולא ידעתי מה להשיב לה.

ניסיתי להסביר לה שהמצב במזרח ה- תיכון השפיע עליך, והיא משכה בכתפיה הענוגות והרוח השירה מיספר עלים מ- שפרה. ליחיתי אותה הביתה לאורך רחוב בונפארט, שהיה שומם מאדם, ולדי הדלת, כשהושטתי לה די שלום, היא הביטה לתוך

הייתי בפרס שבוע אחרי שעזבת, אבל בכל מקום מצאתי סימנים של רוחך הנכאה. ב"קופול" הראו לי את השולחן שלידו ישבת עזוב, וכשהזכרתי את שמך ב"סלקט" הניעו המלצרים את ראשם בצער. אמרו לי שסבלת כאן, שהתאכזבת מפריס, שלא הכרת את העיר בה בילית את מיטב שנות נעוריך. אל תכחשי. קראתי את רישומת ה- נהי ששלחת מפריס.

פריס, אגב, התאכזבה קצת ממך. דיברתי איתה ערב שלם עליך, ולא הצלחתי לי- שכנע אותה שבעצם לא השתנית, שנסארת נחמד כמו שתמיד היית, אבל זה לא עזר. עמוס, היא אמרה, הוא כבר לא העמוס שהיה פעם. משהו קרה לו, ואולי זה סתם עניין של גיל.

פעם, כשהוא היה צעיר, הוא אהב אותי על כל החולשות והמיגרעות שלי. הוא חזר אחרי על גדות הסיינה, עם כיכר לחם ובק- בוק יין. הוא הסתפק במועט וכל חיך פעוטי, כל לטיפה רכה, היו מעבירים בו התרגשות. אני לא יודעת מה קרה לו בזמן האח-